

ממטבחה של מטפלת

אתכונ'ס לחיים טובים יותר

גליון
40

כ' סיון ע"ז - 14.06.17

לתגובות והצטרפות:

יהודית שולם

shulemy@hotmail.co.il

בין המילים (או ה'מילים')

לנו להבחין בדברים קטנים וגדולים שלא מוצאים חן בעינינו, וזו בדיוק הבעיה: עלינו להביט בהם אחרת ואז יתכן ונראה דברים אחרים.

עוד בעלון: לפעמים קליינט או חברה משתפים אותי במשפט או דוגמא שאמרתי שהרשימו עליהם עמוקות, דברים שאני אפילו לא זוכרת שאמרתי, קורה גם שאני פתאום שומעת קולות מהעבר שחשבתי שנשכחו ונדהמת להיווכח שהם קיימים ואפילו מועברים הלאה, על כך לקראת סוף העלון.

את נעמה (אחת מקוראות העלון) פגשתי בחנות ילדים. לשאלתי האם היא קוראת את העלון, היא ענתה 'בוודאי, 'ולמה את לא מגיבה?' שאלתי, תשובתה היתה 'הפסקת הצהריים מספיקה לי לקריאה ולאכילת הסנדוויץ'.

אני שומעת מלא מעט אנשים שאכן הם קוראים ונהנים, אבל בגלל סיבות שונות לא מצליחים להתיישב ולהגיב. העיקר, אני אומרת לעצמי, הוא שהדברים נקלטים ומשפיעים, והלוואי שההשפעה היא לטובה.

בעלון הפעם התייחסתי לנושא התלונות, עד כמה טבעי

זווית אישית -

וחשוב הרבה יותר, שהתלונות שלי מגיעות ממקום פסימי, והעובדה שהפסדתי את האוטובוס אפשרה לי ללמוד משהו חדש.

ומן המבט התורני - בפרשת בהעלותך אנו מוצאים ניגודים רבים, שני סוגים של אנשים 'לא מרוצים': את אהרן הכהן וטמאי המת מצד אחד, ואת המתאוננים והמתאווים מצד שני. בקשות מול תלונות, שאיפות מול טרוניות, קדושה מול תאוה. הבעת חוסר שביעות רצון, אי השלמה עם המצב הנתון. לא להיות מרוצה אינו בהכרח שלילי, אפשר להתאונן באופן חיובי.

נסביר: רש"י מבאר את הפסוק "דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות" (במדבר ח, ב) שחלשה דעתו של אהרן עד כי היה הקב"ה צריך לעודדו ולהבטיחו: 'שלך גדולה משלהם'. מהי אותה חלישות

דעת, ברור שלא מדובר בקנאה על דבר שיש להם ונמנע ממנו, הרי הוא הקריב את כל הקורבנות. יתר על כן, מקשה הרמב"ן, במקום, "ולא נתברר לי למה נחמו בהדלקת הנרות, ולא נחמו בקטורת".

יצאתי לגן עובדיה לכיוון תחנת האוטובוס. הייתי צריכה את מספר 33 שמגיע לקניון מלחה. (לבדיקת תפקודי ריאה, אם זה מעניין מישהו). עוד בתחילת הגן ראיתי אוטובוס חונה בתחנה וממשיך לדרכו. 'זה בטח קו 33' חשבתי. למה, למה הגישה הנגטיבית הזאת?

ואכן כשהגעתי ושאלתי את הנערה שחיכתה בתחנה מה היה מספר האוטובוס שעבר, היא אישרה שזה היה מספר האוטובוס שהייתי צריכה. 'תמיד מגיעים קודם דווקא הקווים שלא צריכים', אמרנו זו לזו ונאנחנו יחדיו.

היות והתחלנו כבר בשיחה, שיתפתי אותה שאני רוצה להגיע לקניון מלחה, ועכשיו אצטרך לחכות 20 דקות. 'בכלל עדיף לך להגיע למסוף, ומשם לקחת את קו 6 שמגיע למחוז חפצך בלי כל הסיבובים בשכונות שעושה קו 33. עשיתי

כעצתה. תוך כדי נסיעה הבחנתי שהאוטובוס פונה מהכביש המוביל לכיוון הקניון, כאשר שאלתי את הנהג הוא הסביר ואילו צייר לי מפה איך להגיע לקו אחר מהיר אפילו עוד יותר ממנו, בזכות הפסד האוטובוס למדתי שני דברים חשובים: שיש דרך הרבה יותר קצרה להגיע לקניון מלחה,

ccccc

פינת השמחות

נכד נוסף שלי התארס. הנה ההוכחה:

אוראל וננאל מאאריס!

הוא הציע היא הסכימה

עכשיו חתנים!

יום חתונות 8/6 י"ז סיוון 19:30
אצל אלי ויוקל, יחיעל 5/2 קריית שמואל
(חברים מוזמנים ב-21:00)

נחשו ממה התרגשתי הכי הרבה?

בעצם חבל על הזמן אין לכם שום סיכוי.

כשהזוג הגיע אלינו הביתה בין יתר השאלות והתשובות והסיפורים והתוכניות, שמעתי את נתנאל אומר לאוראל: 'והחתול?' והיא עונה לו 'ברח'. 'והשוטר?' 'הלך', ושניהם ביחד מסיימים 'ודי הלכנו הביתה'.

ברור שעדיין אין לכם מושג במה מדובר. זה דקלום שהייתי מדקלמת לבני המשפחה, ולראות שנכד מצא לנכון ללמד אותו את ארוסתו מילא אותי בשמחה.

את זה אתם בטח מבינים.

המשך מעמוד קודם:

עבודה רבה זכה אהרן לעשות בבית המקדש, שמא נאמר שהיה עליו להסתפק בחלקו ולא להשוות לאחרים. הקב"ה התייחס לחלישות דעתו באופן חיובי ומבטיח לו מענה הולם לבקשתו. אי שביעות רצונו של אהרן הגיע מהשתוקקות לעבוד את בוראו בשלמות. הוא לא חיפש מענה לצרכיו האישיים אלא חש שמא כל עבודתו נעשית מתוך חובה שהוטלה עליו, ואילו הנשיאים לא נצטוו והקריבו מדעתם. משה לא ידע איך להתייחס לבקשה כזו והוצרך לקבל אישור מיוחד להסכים לקבל את קורבנם.

לכן הקב"ה היה צריך לפייס את אהרן ולהבטיח לו שאי השתתפותו בקורבנות הנשיאים לא נבע מחסרוננו, אלא להפך הוא זכה למקום גבוה יותר.

כך גם באה לביטוי התשוקה לעבוד את ה' בכל האופנים האפשריים אצל האנשים טמאי המת שבאים לבקש הזדמנות שנייה להקריב את קרבן הפסח. הזכרתי אותם בעלון קודם אחזור על עיקרי הדברים: הם נטמאו בהוראתו המפורשת של

משה, הם לא השתמטו אלא היו עסוקים במצווה. לו יצויר שמאדם נבצר לשמוע שופר בראש השנה והוא מגיע לרבו שבוע אחר כך ומבקש עתה לקיים את המצווה, ברור לגמרי איזו תשובה יקבל. אך משה מבין כי הבקשה מגיעה מכאב ואכפתיות, ואכן הם מקבלים את מבוקשם.

ובקצה השני אנו מוצאים את המתאוננים. ליתר דיוק הכינוי שלהם הוא 'כמתאוננים', כי למעשה לא היה להם על מה להתאונן, הם חיפשו תירוצים להביע אי נחת, לא מצאה חן בעיניהם העובדה שכל צרכיהם סופקו באופן אופטימלי, הם הגדירו זאת בביטוי 'נפשנו יבשה'. כך גם המתאווים שרצו בשר והתגעגעו לחציר שאכלו במצרים. איך אפשר להשוות לחם אבירים שכל הטעמים בו לטעם החציר? הטענה הגיעה ממקום נחות בנפש שלא ניחא לו בקדושה והתעלות.

וכל אחד יחליט האם הטענות והתלונות שלו מגיעות מחלישות הדעת של אהרן ואנשי פסח שני, או שמא מהמתאוננים והמתאווים.

העובדות יכולות להיות האויב הגדול ביותר של האמת